

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Conelet 3, 1)
3r Diumenge de Quaresma 2026 – Núm. 355

Cansats

Entro per la porta de la pregària a aquest “mode” quaresma. Avui m’hi dispoixo activant l’àudio. Afino el sentit de l’oïda, el que està pendent del meu equilibri. Em situo en algun racó on els sorolls defora siguin mínims. M’ajudarà per a una escolta atenta. Amb la imaginació em trasllado vora mar. Visualitzo un caragol marí. Me l’atanso a l’orella esperant auscultar les ones que al llarg dels anys ha anat enregistrant, de les que en té memòria, i de les que en remet un ressò traspasant el temps. Amb aquest so, em capbusso dins l’aigua. Cada registre té una història, una onada, un sacseig de l’aigua empesa per la força centrífuga i centrípeta.

Amb aquesta fe, llegeixo [Jn 4, 5-42](#). Sicar. Una trobada. Dos cansats. Un que ho reconeix i demana aigua. L'altra, cansada de la vida que porta, que no s'ho coneix, i se sap interpel·lada. Un batibull de preguntes: Qui gosa demanar a qui? Qui es reconeix amb necessitat? Qui gosa pouar l'aigua? Qui fa el primer pas? Qui gosa trencar la nitidesa que em confirma una altra presència, i remoure l'aigua per apaivagar la set? Quina set? La meva? La d'altri?

M'aboco vora l'aigua, la que he escoltat endins, la que trobo al pou, al llac, al riu, al mar... M'hi veig reflectida. La nitidesa del reflexe em duu a posar-hi identitat: el rostre de Crist. Sigui per la mateixa necessitat -la d'aigua- m'imagino com les faccions dels dos rostres es van entrecreuant en aquest reflexe. Tot d'una, una sola faç es percep en el fons del pou. Cristificat?! Cristificada?! Voldria fer-me meu aquest retrat. Miro de pouar-lo. El risc d'apropiar-me'n esvaeix el reflexe, que es dilueix mentre hi aboco el càntir. En pouar-lo, faig l'esforç necessari per reptar la força de la gravetat. Recupero la meua verticalitat. Un nou rostre s'hi endevina: *"Soc jo, el qui parla"*. Ja no en el reflexe de l'aigua, sinó *"en Esperit i en veritat"*. El dinamisme entre horitzontalitat i verticalitat em manté dempeus *"per dur a terme la seva obra"*. Emergeix un nou rostre, que ha begut de la quietud de l'aigua i es disposa a viure del qui ha pouat. Beure d'aquesta aigua em compromet. En quins altres em comprometo aquesta setmana? A quines sets oferiré la meua escolta?

En les ones de l'aigua
s'hi acumula memòria.
En la quietud de l'aigua
emergeix la biografia.
En el cara a cara amb l'aigua
llueix el que reflexe.
En el rostre necessitat
se solapa el que també
necessita.
Cristificats,
reflectits,
sobreposats,
cansats,
necessitats...
al pou, lloc de trobada.

"Dame de beber"
Salomé Arricibita

Vora aquest pou -el de la mateixa vida- comparteixo les pròpies buidors amb el rostre de qui s'hi atansa. Amb el Parenostre d'avui demano aquietar l'aigua, per mirar amb transparència i veure-hi el qui És. Em disposo a esperar vora els pous buits, els que també tenen set, i oferir-hi la meua escolta.